Вимогами ст. 43 Конституції України зазначено, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб. Використання примусової праці забороняється. Не вважається примусовою працею військова або альтернативна (невійськова) служба, а також робота чи служба, яка виконується особою за вироком чи іншим рішенням суду або відповідно до законів про воєнний і про надзвичайний стан.

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом. Використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах забороняється. Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення. Право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом.

Згідно ст. 1 Закону України «Про зайнятість населення» працездатні особи – особи віком від 16 років, які проживають на території України і за станом здоров`я здатні до активної трудової діяльності.

У нашому суспільстві більшість представників великого і середнього бізнесу роблять ставку саме на молоді кадри, але згідно умов КЗпП України обмежень за віком не існує.

Дискримінація в Україні може торкнутися кожного, незалежно від статі, віку чи стану здоров'я.

Вимогами ст. 10 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» визначено, що повноваження з питань дискримінації надані Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини щодо запобігання та протидії дискримінації.

Ст. 14, 15, 16 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» регламентується відповідальність за порушення законодавства про запобігання та протидію дискримінації.

Особа, яка вважає, що стосовно неї виникла дискримінація, має право звернутися із скаргою до державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, або до суду в порядку, визначеному законом.

Реалізація зазначеного права не може бути підставою для упередженого ставлення, а також не може спричиняти жодних негативних наслідків для особи, яка скористалася таким правом, та інших осіб.

Передбачено відшкодування матеріальної шкоди та моральної шкоди, завданих унаслідок дискримінації, а саме: особа має право на відшкодування матеріальної шкоди та моральної шкоди, завданих їй унаслідок дискримінації. Порядок відшкодування матеріальної шкоди та моральної шкоди визначається Цивільним кодексом України та іншими законами.

Також передбачено відповідальність за порушення законодавства про запобігання та протидію дискримінації, а саме: особи, винні в порушенні вимог законодавства про запобігання та протидію дискримінації, несуть цивільну, адміністративну та кримінальну відповідальність.

Підготовлено відділом з правової роботи облпрофради

за матеріалами, розробленими фахівцями Держпраці